

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „ŽARSTO RUDENĖLIS VĖL LAPUS ANT TAKO“ – Oneta Luskaja

Oneta Luskaja – dažna Pilaitėje poezijos pavasariams skiriamų renginių viešnia, sudalyvavusi ankstesnėse Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms pašvęsto eiliuoto žodžio maratono atkarpose (žiūrėti mūsų Naujienų įrašus: 2014-05-23 ir 2014-09-01) paskutinioji įsijungia į rudeniškąją su ritualiniais posmais:

Iš ciklo: **Paklydę mūsų paukščiai:**

I. Išvirsiu saldžią košę.
Pridėsiu aromato.
Į ložę atsilošiu –
Pasaulis džiaugsmą mato.

Dalinsiu Laimę samčiu –
Lašų nepagailėsiu.
Užbursiu košės šaukštą –
Į dangų pakylėsiu.

Suskris vienatvės paukščiai
Džiaugsmu atsigavinti.
Skraidys aplinkui baukščiai
Aukštybėj paklaidinti.

Norės surasti žemę –
Ant žemės pailsėti.
Paskui pasikedenti –
Į pietus išgargsėti.

II. Atskrido Geležinis paukštis.
Susinešė lizdus.
Prisėjo radioaktyvių kruopų.
Pavogė gyvenimą.
Išsipjoviau iš žilvyčio žalią lazda.
Pririšau timpą.
Ištempiau timpą.
Paleidau strėlę į Geležinį paukštį.
Geležinis paukštis krito.
Surūdijo, pavirto rūda.
Lydžiau ją į noragus.
Ariau juodą dirvą.
Sėjau rugio grūdus.
Auginau juodą duoną.

Ja gydžiau lietuvius
Nuo slogaus
XXI-ojo amžiaus radioaktyvumo.
Pagydziau.
Pakilo baisus vėjas.
Išdraskė Geležinio paukščio lizdus.
Nubalino ažuolų kamienus
Neskubančia išmintimi,
Prismaigstė savųjų inkilų,
Sugražino namolio
Plačiai išklydusius varnėnus.
Varnėnai lesė riebius sliokus,
Perėjo sveikus vaikučius.
Lietuva klestėjo, –
Nematė vargo.
LIETUVA pagaliau išgijo –
Pasidarė ne pagal metus protinga.

III. Susapnuosiu praėjusį laiką.
Regėsiu minutes suvalgytų saldainių dėžutėje.
Išlukštentų popieriukų peizažai
Vilnys upių vagomis, slėpsis
Giliausiuose smilkinių patamsiuose,
Išsišakos gyvenimo rankomis,
Susibrauks veriančiu žvilgsniu ant delno,
Pasistiebs iki kopėčiom nepasiekiamo kalno,
Sureš sekundžių sūpynes iš debesų virvagalių –
Kurs legendomis nunokusį sostą,
Įsimintiniausioms datoms puošnų baldakimą pastatys –
Išdidžiai į sostą pasodins pratėkėjusį laiką:
Apkaišys gyvenimo prasmę šlovinančiomis legendomis –
Atvesdins dar vienerius praėjusio gyvenimo metus –
Juos viešai apkabins, pabučiuos ir jiems iki žemės nusilenks.
Gęsta žiežirbos.
Žvaigždėmis sklendžia garbingųjų amžių nuodėgulių dulkės, –
Žarsto klausimus į mūsų akis:
„Kas aš buvau?“
„Kas aš esu?“
„Kas aš būsiu?“
Pilasi atsakymai iš laiko akių.
Gali neskubėdamas pasirinkti tinkamiausią ir pats sau atsakyti:
„Kas esi?“
„Kas buvai?“
„Kas būsi?“
Pilasi atsakymai iš laiką sapnuojančių mano akių.
Prisimeni: kas esi, kas buvai, kas būsi.
Tavo akys prasiveria, o lūpas taria:
„Aš Beržas“, „Aš Liepa“, „Aš Eglė“, „Aš Ažuolas“ –
Pro mane pražingsniuoja nesibaigianti

Savais ir svetimais dalgiais
Iškirstų ir neiškirstų lietuviškų medžių jūra.
Sulipa į medžių vardais pasivadinusių
Amžinai esančių knygą.
Knyga guli ant samanotos amžių viršukalnės
Be jokio pavadinimo,
Džiaugiesi, kad tokia yra.
Įmi drašiai į savo rankas ir išdidžiai skaitai:
„Aš esu, buvau ir būsiu“.
Perskaitai ir padėkoji už tokį gražų
Tavojo laiko susapnavimą
Ir gyvastingai prisikeli.